

Předmluva

Všechny velké věci se skládají z malých. Po malých krůčcích dojdeme i ke vzdálenému cíli. Velké úspěšné životy tvarují četná každodenní drobná rozhodnutí. Velkou vášnivou lásku ukazuje množství drobných důkazů. Velkou pevnou víru tvoří spousta zkušeností s laskavostí dobrého Boha. Ani velký úspěšný život, ani velká vášnivá láska a ani velká pevná víra nevznikne naráz a jednoduše. Možná nezvládneme na sto procent žít, milovat nebo věřit, avšak denně se můžeme rozhodnout pro něco malého. Víra je pro dobrý život důležitá. Jenže jak chcete věřit, když nemáte jistotu, že ten, komu byste měli důvěřovat, to s vámi myslí dobře? Asi všichni někdy oceníme připomenutí, že Bůh o nás ví, že se o nás stará. Máme-li Bohu věřit, potřebujeme vytrvale sbírat důkazy o jeho dobrotě. Spousta malých vyznání dokazuje velkou lásku. Necháme-li se Bohem denně přesvědčovat, nebudeme mít s vírou problém.

Knížka Dana Drápala přináší drobné úvahy nad Božím charakterem i jednáním. Poskytuje náměty k úvahám, povzbuzuje k zaujímání postojů, vede ke konkrétním činům. Malá denní pošťouchnutí mohou v delším časovém období přinést velké ovoce. Chce to jen nechat se denně oslovit. Po malých vytrvalých krůčcích trpělivě kráčet k cíli. Šťastnou cestu.

Hana Pinknerová

Úvod

K Bibli můžeme přistupovat různým způsobem. Je dobré si občas přečíst nějaký delší úsek, třeba některý z Pavlových listů nebo knihu Kazatel, „na jeden zátaň“. Je dobré číst pravidelně jednu nebo dvě kapitoly denně. Je dobré Bibli studovat do hloubky.

Knížka, kterou držíte v ruce, je psána pro lidi, kteří jsou v presu – a právě teď nemají čas na hlubší studium, ba ani na jednu celou kapitolu. Za chvíli se probudí děti. Nebo: Konečně jsem doma po náročném dni, a dnes jsem Bibli neotevřel, a přitom už brzy usnu. Nebo: Ten telefonát mě rozhodil. Musím se zklidnit a něco si přečíst, abych se vzpamatovala.

Jinými slovy, jde pouze o to, „naladit“ se na Boha. Verše zde jsou vybrány náhodně, neslouží žádnému vyučování. Nehleďte v knize nějakou strukturu. Jde vskutku jen o „pohlazení“, případně o jakousi „první pomoc“. Úvahy, které vám zde přináším, rozhodně nemají nahradit poctivou četbu Písma.

Je jich 366 – pamatoval jsem i na přestupný rok. (Bůh dává dobrou míru, plnou, natřesenou.) Ale dat si nemůžete všimnat, nechcete-li. Jednotlivé články můžete číst třeba na přeskáčku.

Většinou cituji Bibli z Českého studijního překladu. Ne však vždy – někdy jsem pro tyto účely vybral ekumenický překlad; v několika málo případech cituji z Bible kralické nebo z Bible21. Někdy je to proto, že daný verš znám z paměti v „kraličtině“ ještě z doby, kdy jiné překlady nebyly, jindy proto, že se

ekumenický překlad nebo Bible21 lépe hodí pro citování verše, který je – nevyhnutelně – vytržen z kontextu.

Kéž ve vás tyto krátké úvahy prohloubí lásku k Písmu i touhu po soustavnějším studiu. Jinak řečeno, kéž vám tato knížka pomůže, ale kéž vám *nestačí*.

Dan Drápal

duben 2018

Těm však, kteří ho přijali, dal pravomoc stát se Božími dětmi, těm, kteří věří v jeho jméno.

Jan 1,12

Máš moc být Božím dítětem?

Ateisty pochopitelně nemá smysl se takto ptát. Když se zeptáte náboženského člověka, mnohdy se ošívá. Často o tom vlastně ani nepřemýšlel. Někoho tato otázka urazí. Evangelikál na tuto otázku zpravidla odpoví kladně, protože zná správnou terminologii a mnohdy i správnou věrouku. Někdy ale s vámi mluví tónem, který ve vás vzbuzuje otázku, zda ví, o čem mluví.

Náboženský člověk někdy namítne: „Přece všichni lidé jsou Boží děti!“ Opravdu? Proč tedy Ježíš některým lidem říká: „Vy jste z otce Dávla“? I náš dnešní verš logicky předpokládá, že někteří lidé Ježíše nepřijali, a proto moc stát se Božím dítětem nemají.

Ne, nejde o to, abychom někoho kádrovali. Nejsme to my, kdo drží v rukou knihu života. Biblický text bychom ovšem měli brát vážně.

Je zde možnost Ježíše přijmout – nebo odmítnout. „Přišel do svého vlastního, a jeho vlastní ho nepřijali.“ Tak zní předchozí verš. A pak je zde Boží dar: Když Ježíše přijmeš, dostaneš dar. Můžeš se stát Božím dítětem.

Není zde řečeno: „Těm, kteří byli zbožní, dal moc stát se Božími dětmi.“ Ani tu nečteme: „Těm, kdo se hodně snažili, dal moc stát se Božími dětmi.“ Božím dítětem se nestaneš na základě vlastní snahy. Božím dítětem se staneš, když se otevřeš pro Ježíše, a spolu s nevěřícím Tomášem řekneš: „Můj Pán a můj Bůh.“

Sloveso „přijali“ je dokonavé. Jde o jednorázovou záležitost. „Věří v jeho jméno“ předpokládá dlouhé trvání. Pokud se setkáš s Ježíšem a přijmeš ho, začneš žít život víry. Kéž vytrváš až do konce!

Pokořil tě, nechal tě hladovět, a pak tě krmil manou, kterou jsi neznal a kterou neznali tvoji otcové, aby tě přivedl k poznání, že člověk nežije jenom chlebem, ale že člověk žije vším, co vychází z Hospodinových úst.

5. Mojžíšova 8,3

Dnešní člověk si velmi cení nezávislosti a velice po ní touží. Mnohé ženy chtějí být nezávislé na mužích, děti chtějí být nezávislé na rodičích, a mnozí, a to jak muži, tak ženy, chtějí být nezávislí na Bohu. Bohužel si často neuvědomují nebo nepřipouštějí, jak moc se stávají závislími. Ne-li rovnou na drogách, tak třeba na mínění vrstevníků.

Izrael byl po exodu z Egypta plně závislý na Božím zaopatření. Dnešní Izrael je znám tím, že dovede poušť proměnit v kvetoucí zahradu. Věřím, že lidé, kteří žijí už dlouho ve vztahu s Bohem, dovedou dělat dobře svou práci a jsou požehnáním pro své okolí. Nadto je nutné zmínit, že ani tehdy, když se nám daří velmi dobře, nepřestáváme být závislí na Bohu.

Bůh chtěl, aby si Izrael byl své závislosti na něm vědom. Proto ho nechal hladovět, a pak se o něj zázračně postaral. I my můžeme ve svém osobním životě prožít (v přeneseném slova smyslu), že Bůh nás zázračně sytí něčím, co jsme dříve neznali a co neznali ani naši otcové. Zajímavé ovšem je, proč tak činí: abychom poznali, že žijeme vším, co vychází z Hospodinových úst.

Je to zvláštní. Zázračné tělesné nasycení nás má přivést k poznání, že nežijeme pouze tělesným nasycením. Bůh nám sesílá manou, abychom poznali jejího Dárce. Bůh nás nechává hladovět, a pak nás tělesně sytí, abychom poznali, že s námi má určité záměry. Bez tělesného nasycení bychom zemřeli hladu, ale skutečný život není v maně ani v chlebu, ale v Božím slovu.

Když Ježíš poznal, že se chystají přijít a zmocnit se ho, aby ho učinili králem, odešel opět na horu, zcela sám.

Jan 6,15

Lidé to mysleli dobře. Viděli Ježíšovy mocné činy, z nichž ten poslední se jich dotýkal velmi osobně: Ježíš je na poušti zázračně nasýtil. Nepochybovali o tom, že je to dobrý člověk, nepochybovali dokonce ani o tom, že je poslán od Boha. Vládě tohoto člověka by se velice rádi podrobili.

V tu chvíli ovšem nedomýšleli řadu praktických otázek. Co by takovému počinu řekl Pilát? Jak by tento krok přijali náboženská představitelá v Jeruzalémě? Ne, kdyby prosadili svou, nešlo by o vyhlášení Božího království, ale o lidský převrat, o revoluci. A naprostá většina revolucí nekončí dobře a většinou při nich (a někdy ještě více po nich) teče spousta krve.

Ovšem když jim to Ježíš nedovolí a zmizí jim z dohledu, není to na základě politických úvah. Důvod, proč odmítl být korunován, byl zcela jiného rázu.

Skutečnou duchovní autoritu může dát jedině Bůh. Ano, jsem pro demokracii, ale je mi jasné, že Boží království nebude ustanoveno demokratickou volbou. Ježíš byl Boží syn. O tom, že bude králem, určitě nepochyboval. Ale velmi dobře věděl, že králem ho může učinit jedině Bůh.

Král David nebyl Boží syn ve stejném smyslu jako Ježíš. Ale i David dobře věděl, že se svého kralování může ujmout jedině tak, že Bůh jej do něj sám uvede. Proto nepodlehł pokušení ani radám blízkých, aby zabil Saula, svého předchůdce.

Ty patrně nebudeš králem, a patrně ani církevním představi-
telem. Ale i ty máš určité poslání, určitou autoritu. Do skutečné duchovní autority tě však může uvést jedině Bůh. Nikoli lidé, jakoli to myslí dobře.

***Já však chci být ustavičně s tebou, uchopils mě za pravici,
povedeš mě podle svého rozhodnutí a pak do slávy
mě přijmeš.***

Žalm 73,23–24

Žalmista říká, že chce být ustavičně s Bohem. Nebylo by to ale možno, kdyby Bůh nechtěl být ustavičně s každým ze svých dětí. Kdyby mě Bůh nehledal a nenašel, kdyby mě Ježíš nevykoupil, s Bohem bych být nechtěl.

Když s Bohem nebudeš chtít být, nutit tě nebude. On nás stvořil pro vztah lásky a touží, abychom na jeho lásku odpověděli láskou svou. Láska ovšem předpokládá svobodu – s loutkou ani s robotem se milovat nemůžete. Protože ale chci být s Bohem, a to ustavičně, uchopil mě za pravici. Láska se projevuje ve slovech, v gestech, v dotecích, v objetí i v oběti.

Dnešní lidé se chtějí rozhodovat sami. Slova „povedeš mě podle svého rozhodnutí“ jim příliš libozvučně nezní. Boží život je založen na paradoxech, kterým světský člověk nerozumí. „Mě zajmi, Pane můj, pak volný ihned jsem,“ zpívá se v jedné krásné klasické písni. Kdo se skutečně setkal s Bohem, ví, že není hlavní postavou svého příběhu. Tou je Bůh. Neznamená to ovšem, že nečiníme žádná rozhodnutí a že jsme slepými vykonavateli Boží vůle. Ježíš vypráví podobenství o králi, který se vypravil na cestu a rozdál peněžní prostředky svým služebníkům. Rozhodl, co mají dělat. Zbavil je tím svobody? Z příběhu nic takového nevyplývá. Bůh dal tvému životu směr a účel – volnosti v rozhodování ale máš teď víc, než jsi měl dřív.

Necháš-li se Bohem vést, stojíš-li o obecenství s ním, čeká tě sláva. Taková, jakou bys nevymyslel.